

Sygn. akt VIII GC 1326/23 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Tadeusz Górka

Protokolant starszy sekretarz sądowy Katarzyna Voss

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 listopada 2023 r. w Bydgoszczy według przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w B.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 8.909,42 zł (osiem tysięcy dziewięćset dziewięć złotych czterdzieści dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

1) 4.928,91 zł od dnia 15 listopada 2022 r. do dnia zapłaty,

2) 3.980,51 zł od dnia 24 listopada 2022 r. do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3 793 zł (trzy tysiące siedemset dziewięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się rozstrzygnięcia o kosztach zawartych w niniejszym orzeczeniu do dnia zapłaty,

IV. przyznaje r.pr. M. R. wynagrodzenie w kwocie 1476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) za czynności kuratora procesowego ustanowionego na podstawie art. 69 § 1 kpc, które uwzględnia należy podatek VAT, które wypłacić z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową.

Sędzia Tadeusz Górka

Sygn. akt VIII GC 1326/23 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. Sp. k.-a. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. (uprzednio: (...) Sp. z o.o.) kwoty 8.909,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwot: 4.928,91 zł za okres od dnia 15.11.2022 r. do dnia zapłaty oraz 3.980,51 zł za okres od dnia 15.11.2022 r. do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ustalonych według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż strony łączyła umowa przewoży towarów na mocy, której powód zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanego usług transportu, a pozwany był zobowiązany do zapłaty faktur, tj. faktury VAT nr (...) na kwotę 4.928,91 zł oraz faktury VAT nr (...) na kwotę 3.980,51 zł.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy w dniu 26 czerwca 2023 r. wydał nakaz zapłaty w sprawie o sygnaturze akt VIII GNc 1155/23.

W dniu 24 lipca 2023 r. pozwany złożył sprzeciw, reprezentowany przez kuratora ustanowionego na podstawie art. 69 § 1 kpc, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Pozwany podniósł, że zlecenia na które powoływał się powód nie zostały potwierdzone oraz występują różnicę pomiędzy opisanymi usługami na fakturach, a tymi za których wykonanie zasądzenia wynagrodzenia oczekuje powód.

Pismem z dnia 8 września 2023 r. powód podtrzymał swoje stanowisko.

Pozwany pismem z dnia 24 lipca 2023 r. wnosił jak dotychczas.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 września 2022 r. powód zawarł z pozwanym umowę przewoży towarów na trasie J. (POL) – R. (ITA). Strony ustaliły wynagrodzenia za jej wykonanie na kwotę 4.928,91 zł.

Dowód: zlecenie transportowe nr (...) z dnia 02.09.2022 r. – k. 12-13; faktura VAT nr (...) z dnia 27.09.2022 r. – k. 15; korekta faktury nr (...) – k. 16; zeznania świadka P. Z. – k. 91v; zeznania świadka A. M. – k. 91v-92

W dniu 23 września 2022 r. powód zawarł z pozwanym umowę przewoży towarów na trasie W. (POL) – A. (DNK). Strony ustaliły wynagrodzenia za jej wykonanie na kwotę 3.980,51 zł.

Dowód: zlecenie transportowe nr (...) z dnia 23.09.2022 r. – k. 17-18; faktura VAT nr (...) z dnia 30.09.2022 r. – k. 20; korekta faktury nr (...) – k. 21; zeznania świadka P. Z. – k. 91v; zeznania świadka A. M. – k. 91v-92

Przedmiotowe zlecenia przewoży towarów na w/w. trasach zostały przez powoda wykonane.

Dowód: CMR z dnia 02.09.2022 r. – k. 14; CMR z dnia 23.09.2022 r. – k. 19; zeznania świadka P. Z. – k. 91v; zeznania świadka A. M. – k. 91v-92

Strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty należności.

Dowód: wiadomości e-mail z dnia 12.12.2022 r. wraz z załącznikami k. 27-28; przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z historią przesyłki z dnia 03.02.2023 r. k. 29-31; zeznania świadka; historia śledzenia przesyłek z dnia 20.09.2022 r. – k. 68-70; zeznania świadka A. M. – k. 91v-92

Faktura VAT numer (...) z dnia 30.09.2022 r. została dostarczona stronie pozwanej w dniu 12 grudnia 2022 roku. Termin płatności faktury ustalono na 45 dni od doręczenia dokumentów CMR i faktury VAT.

Faktura VAT numer (...) z dnia 27.09.2022 została dostarczona stronie pozwanej w dniu 27 września 2022 roku. Termin płatności faktury ustalono na 45 dni od doręczenia dokumentów CMR i faktury VAT.

Dowód: e-mail z dnia 27 września 2022 roku -k. 28, e-mail z dnia 12 grudnia 2022 roku -k. 27, zlecenie transportowe nr (...) z dnia 23.09.2022 r. – k. 17-18; faktura VAT nr (...) z dnia 30.09.2022 r. – k. 20; korekta faktury nr (...) – k. 21; zlecenie transportowe nr (...) z dnia 02.09.2022 r. – k. 12-13; faktura VAT nr (...) z dnia 27.09.2022 r. – k. 15; korekta faktury nr (...) – k. 16;

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody, biorąc pod uwagę zarówno dowody z dokumentów prywatnych jak i wydruki, których prawdziwość, autentyczność i moc dowodowa nie budziły jego wątpliwości.

Na uwzględnienie zasługiwały także zeznania świadków – P. Z. oraz A. M. – w zakresie, w jakim opisane zostały okoliczności faktu zawarcia umowy pomiędzy stronami oraz dokonywania wzajemnych rozliczeń pomiędzy stronami.

Zeznania wyżej wymienionych świadków w pełni korespondowały ze zgromadzonym przez Sąd materiałem dowodowym przy czym części okoliczności świadkowie nie pamiętali.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, ocenia on wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Na podstawie art. 302 § 1 kpc Sąd pominął dowód z przesłuchania stron z uwagi na fakt, że żadna z nich nie stawiała się na rozprawie i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie kluczowym było ustalenie, czy pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy o wykonanie usługi transportowej na trasach J. (POL) – R. (ITA), W. (POL) – A. (DNK) oraz czy z tytułu wykonania tychże usług powodowi przysługiwało wynagrodzenie.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do całej należności głównej.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowiły przepisy o przewozie. Zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. W myśl jednak art. 775 k.c., przepisy kodeksu cywilnego o przewozie stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami.

W rozpoznawanym przypadku, zastosowanie przed przepisami kodeksowymi znajdzie Konwencja o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) i Protokół podpisania, sporządzone w Genewie 19 maja 1956 r. (Dz. U. 1962 Nr 49, poz. 238). Ze względu na okoliczność, że miejsca odbioru przesyłki i dostarczenia przesyłki, znajdowały się w dwóch różnych krajach zastosowanie do tej umowy miała wskazana powyżej Konwencja o umowie międzynarodowego przewozu towarów (CMR). Z art. 1 ust. 1 wynika, że Konwencję CMR stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Sąd zważył, iż Konwencja CMR zawiera przepisy o środkach dowodowych, na podstawie których przewoźnik może wykazać zawarcie i wykonanie przewozu, a więc również swoje prawo do wynagrodzenia. Najważniejszym z nich jest list przewozowy CMR. Funkcja dowodowa listu przewozowego CMR została wyrażona w art. 4, 7 i 9 Konwencji CMR. W świetle tych przepisów, w razie braku dowodu przeciwnego list przewozowy CMR stanowi dowód zawarcia umowy, warunków umowy oraz przyjęcia towaru przez przewoźnika. Zgodnie bowiem z art. 4 Konwencji dowodem zawarcia umowy przewozu jest list przewozowy. Brak, nieprawidłowość lub utrata listu przewozowego nie wpływa na istnienie ani na ważność umowy przewozu, która mimo to podlega przepisom niniejszej Konwencji.

Listy przewozowe przedłożone przez powoda (k. 14 i k. 19 akt) wskazują, iż doszło do zawarcia, a następnie wykonania umowy przewozu co również potwierdzają inne dowody przedłożone w niniejszym procesie, w tym faktur VAT, czy zleceń transportowych.

Faktem jest, iż zlecenia na które powoływał się powód nie zostały przez pozwanego potwierdzone oraz występują drobne różnice pomiędzy detalami opisanymi na fakturach, a tymi za których wykonanie zapłaty wynagrodzenia żąda powód, to jednak z listu przewozowego wynika, iż towar przewieziony przez powoda został dostarczony, a usługa wykonana. Okoliczności te zostały potwierdzone również przez przesłuchanych na rozprawie świadków.

Brak było także podstaw do przyjęcia w sprawie stanowiska, w którym niezbędną podstawą do zasądzenia wynagrodzenia na rzecz powoda byłoby jej potwierdzenie przez odbiorcę. W ocenie sądu takie ukształtowanie stosunku prawnego byłoby zbyt daleko idące i mogłoby doprowadzić do pokrzywdzenia wierzyciela.

Z powyższym nie zgodziła się pozwana.

Pozwana w toku postępowania wywodziła, iż z powodu niezbędnym elementem warunkującym skuteczność zlecenia transportu jest jego prawidłowe przyjęcie i potwierdzenie poprzez odesłanie skanu zlecenia z podpisem i pieczęcią osoby upoważnionej do jego przyjęcia. Nadto jak twierdziła pozwana, nie doręczono jej w/w faktur, a zgodnie z przyjętymi przez strony warunkami zlecenia, termin płatności liczono w oparciu o datę otrzymania przez Zleceniodawcę dokumentacji, w tym faktury wraz z listem przewozowym – CMR. Pozwana w toku procesu podkreślała, iż powód nie wykonał zleconej mu usługi, a więc zapłata mu się nie należy.

W ocenie Sądu stanowisko pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż powód wbrew twierdzeniom pozwanej wykonał zleconą usługę. W opinii Sądu towar bezsprzecznie został dostarczony do odbiorcy.

Podkreślić przy tym należy, iż żaden z przytoczonych przez pozwaną zarzutów nie mógł skutkować możliwością uchylenia się od zapłaty. Pozwana nie uwolniła się skutecznie od obowiązku zapłaty wynagrodzenia w pełnej wysokości za wykonaną przez powoda usługę. Warunkowanie zapłaty od dostarczenia dokumentów jest sprzeczne z istotą umowy przewozu i treścią art. 41 CMR i jako takie nie jest wiążące w oparciu o art. 58 § 1 kc.

Biorąc pod uwagę powyższe w pkt I wyroku na podstawie art. 774 k.c. zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.909,42 zł stanowiącą wynagrodzenia za wykonane przez powoda przewozy.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1790). Zgodnie z treścią tego przepisu w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Stosownie do treści ust. 2 powyższego przepisu termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela, z wyłączeniem ust. 2a.

Zgodnie zaś z art. 7 ust. 4 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych w przypadku gdy nie jest możliwe ustalenie dnia doręczenia faktury lub rachunku potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi albo gdy faktura lub rachunek zostały doręczone przed dostawą towaru lub wykonaniem usługi, termin zapłaty, o którym mowa w ust. 2, 2a lub 3a albo art. 13 ust. 2 pkt 1 lub 2, jest liczony od dnia otrzymania przez dłużnika towaru lub usługi.

Jak ustalono z tytułu wykonania zlecenia transportowego powód wystawił na rzecz pozwanego dwie faktury, tj. fakturę VAT nr (...) oraz fakturę VAT nr (...). W przedmiotowej sprawie powód spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał za nie całej zapłaty w terminie. W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, tak jak w punkcie I wyroku.

W ocenie Sądu należało oddalić żądanie jedynie w niewielkim zakresie tj. częściowo w zakresie odsetek od faktury (...) (k.20). Została ona przesłana do strony pozwanej dopiero 12 grudnia 2022 roku (k.27). Wynika to nie tylko z wiadomości e-mail dołączonej do pozwu ale również z treści pisma pełnomocnika strony powodowej datowanego na 8 września 2023 roku (k.66, str. 3 pism), gdzie wprost podano, że faktury VAT i dokumenty CMR przesłano mailem odpowiednio 27 września 2022 roku (fakturę numer (...)) i 12 grudnia 2022 roku (fakturę numer (...)). Gdyby zatem liczyć termin 45 dni od 12 grudnia 2022 roku to odsetki od faktury VAT numer (...) powinny być zasądzone od 27 stycznia 2023 roku. Sąd uznał jednak, że zasądzenie w taki sposób odsetek byłoby rażąco nieuczciwe w rozumieniu art. 7 ust. 2 powyższej ustawy i zastosował normę z art. 7 ust. 4 tj. zasądził odsetki po upływie 60 dni od 24 września 2022 roku tj. po dniu wykonania umowy przez stronę powodową. Oznacza to, że należały się one od 24 listopada 2022 roku, a nie jak żądano od 15 listopada 2022 roku. Wskazać należy, że powód nie udowodnił, aby wcześniej doręczono tę fakturę i dokument CMR stronie pozwanej niż wraz z wiadomością e-mail w dniu 12 grudnia 2022 roku (k.27). Nie ma na to dowodów w piśmie strony powodowej z dnia 8 września 2023 roku. Dowody tam wskazane miały udowodnić „próbę doręczenia dokumentów” (k.65 i 65v), a zatem nie sam fakt doręczenia m.in. faktury VAT numer (...). Ta ostatnia przesyłka zawierająca według twierdzeń z pisma pełnomocnika strony powodowej datowanego na 8 września 2023 roku fakturę VAT numer (...) została zwrócona nadawcy. Ponadto z wiadomości e-mail z dnia 12 grudnia 2022 roku wynika, że „list do nas wrócił” zatem oczywiście nie można uznać, aby udało się wcześniej doręczyć fakturę VAT numer (...). Co więcej doszło do korekty faktury w dniu 31 grudnia 2022 roku z uwagi na zmianę firmy strony pozwanej (k.21). Również żaden ze świadków od strony powodowej nie był pewny, aby dokumenty zostały doręczone stronie pozwanej wcześniej niż przed 12 grudnia 2022 roku. Z uwagi na ten fakt niezrozumiałe było opieranie żądania w zakresie odsetek od FV VAT numer (...) od 15 listopada 2022 roku i Sąd częściowo żądanie oddalił przyjmując dla powoda normę prawną korzystną, uczciwą oraz zgodną z istotą i celem umowy przewozu, a opisaną w art. 7 ust. 4 powyższej ustawy. Sąd uwzględnił fakt, że strona powodowa podejmowała próby doręczenia faktury numer (...), ale miała problem z udowodnieniem jej skutecznego doręczenia wcześniej niż 12 grudnia 2022 roku przy czym strona pozwana nie mając zarządu a obecnie również aktualnego adresu w KRS utrudniała to stronie powodowej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. uznając, że strona powodowa uległa nieznacznie. Pozwana przegrała sprawę prawie w całości (niewielkie oddalenie co do odsetek). W myśl tego artykułu strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, które po stronie powodowej wyniosły 3.793,00 złotych.

W powyższej kwocie mieściła się kwota 17,00 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa, kwota 1.800,00 zł stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1814 ze zm.) oraz kwota 500,00 złotych stanowiąca opłatę od pozwu, a także kwota 1.476,00 złotych tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet ustanowionego kuratora.

W związku z powyższym w punkcie III wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3793,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2023 roku sprostowano oczywistą omyłkę pisarską w punkcie trzecim wyroku z kwoty 3973 zł na prawidłową 3793 zł.

O wynagrodzeniu dla kuratorów pozwanych nieznanymi z miejsca pobytu orzeczono na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13.11.2013r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. poz. 1476) w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 09.03.2018r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. z 2018r., poz. 536) oraz § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców

prawnych (j.t.: Dz.U. z 2018r., poz. 265) i art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. 2018, poz. 300).

Zgodnie z § 1 punkt 1 w/w Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, zwanego dalej "kuratorem", ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności adwokackie określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2368 i 2400), a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny - w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności radców prawnych określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 225 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138), w obu przypadkach nie mniej niż 60 zł.

Zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1814 ze zm.) Stawka minimalna przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 5 000 zł do 10 000 zł wynosi 1800 zł. W związku z powyższym kuratorowi działającemu w niniejszej sprawie należne było wynagrodzenie w wysokości nie mniejszej niż 40% stawki minimalnej. W przedmiotowej sprawie przyjęto stawkę minimalną w kwocie 1.200,00 złotych.

Biorąc pod uwagę, iż kuratorami w niniejszej sprawie byli profesjonalni pełnomocnicy należne kuratorom wynagrodzenie należało powiększyć o podatek VAT (23%). W zakresie powyższego rozstrzygnięcia, niniejszy Sąd miał na uwadze Uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2021 r. (zob. sygn. III CZP 68/20), z której to wynika, że wynagrodzenie kuratora procesowego ustanowionego na podstawie art. 69 § 1 k.p.c., obowiązującego do rozliczenia podatku od towarów i usług, sąd podwyższa o kwotę tego podatku.

W ocenie Sądu kurator wykonywał swoje czynności rzetelnie, prawidłowo, terminowo. Złożył dwa pisma procesowe oraz stawił się na rozprawie. Jeden z zarzutów dotyczący opóźnienia w doręczeniu faktury VAT okazał się na tyle zasadny, że Sąd częściowo powództwo oddalił. Zarzuty były konkretne i odnoszące się do stanu faktycznego, choć obrona była utrudniona z uwagi na brak zarządu strony pozwanej. Jednocześnie nie jest on wygórowane mając na uwadze fakt, że maksymalna jego wysokość, przy wartości przedmiotu sporu, to 1800 zł.

Wobec powyższego Sąd, w punkcie IV wyroku przyznał kuratorowi pozwanego (...) sp. z o.o. wynagrodzenie w kwocie 1200 zł powiększone o należny podatek VAT za pełnienie obowiązków kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w kwocie 276 zł (łącznie 1476 zł).

Sędzia Tadeusz Górka